

SZÚCS LÁSZLÓ

Együtt is működik

Remek ötlet volt Bémer téri teátrumunktól, hogy előrukkoltak az *Éjszaka a színházban* elnevezésű programcsomaggal. Ugyan kapásból meg nem mondanám, hogy ez ugyanaz-e, ami máshol, máskor (?) *Színházak éjszakája* gyűjtőcím alatt fut, de nem is ez a lényeg. A kezdeményezők érdeme, hogy többféle műfajban, hangon, s több helyszínen – kis túlzással pincétől a padlásig – élettel töltötték meg a háromtársulatos Szigligetit. Ennél is fontosabb, hogy az egyedi hangvétellel elsősorban a fiatalok érdeklődését kívánták felkelteni, s ez a szándék be is jött, jó volt látni, hogy a páholyelőcsarnoktól a stúdióig mindenhol zsúfolásig teltek a terek. Külön örömmünk, hogy az *Élő Váraddal* tevőleges részesei is lehettünk a gazdag estének olyannyira, hogy az érdeklődők nagy száma miatt meg is kellett ismételni a fiatal szerzők és előadóművészek produkcióját (*Resti a néma Dionüszoszhoz*).

E zzel még nincs is vége a sornak, hiszen az októberi kortárs tánc találkozón, az *Infinite Dance Fesztiválon* tovább bővül az együttműködő intézmények listája, s ez a közös munka egy kísérleti művészeti történésben csúcsosodik ki, hogy valamilyen módon a műfaját is meghatározzuk a műnemek e közös megmutatkozásának a szecesszió házában. A tánc, amire maga a fesztivál épül, ez alkalommal kiegészül kortárs hangszeres zenével, a mozdulatművészet ihletésére született-születő irodalmi szövegekkel és képzőművészek helyben készülő alko-

tásaival. S a szó nem száll el, hiszen ahogy az *Élő Várad* szövegkönyvét már novemberi számunkban olvashatják, az *Infinite* műfajközi irodalmi anyagait is publikáljuk. Így lesz valódi kortárs értékek létrehozója az a kapcsolatépítés, ami a formalitások helyett az alkotás közösségét tekinti elsődlegesnek. (Talán egyszer oda is eljutunk, némi értelmes kommunikációval, hogy nem szervezünk folyton egymásra hasonló érdeklődőkre számító programokat.)

Ami pedig ezeket az újszerű helyi kulturális intézményi együttműködésekkel illeti – minden túlzás nélkül nevezhetjük őket stratégiainak –, ezek most annyira természetesnek tűnnek, hogy csupán azon van okunk csodálkozni, miért is nem történt ez így jóval korábban. Talán azért is, mert mind kevésbé igényeljük, hogy a kultúrán kívülről bárki is meghatározzon bármiféle irányt.